

בודרה

אחרים סברו שהם נמצאו בוואדי אום אל-בידום, סברה שכפי שהתברר אחר-כך היתה הנכונה.

החניכים לא הרגישו במאומה: רק המדריכים החלו לדאוג. קבוצת סיירים, שעלתה על אחת הגבעות, זיהתה במשקפת את הכיפה שבפתח ואדי אום בארק, הידועה כפרונקל של עין-בוקק. הוחלט להמשיך באותו כוון, על מנת לחפש את הדרך הייבילה ליעד.

דפנה לעדן מצצה לימון. היא הויעה והתנשפה, אולם מצב רוחה, כמצב רוחם של שאר החניכים, היה מרומם. הם צחקו על חשבונה של אותה בת, שבעליות הקשוחה ביותר היתה שואלת את בן-זוגה, "האם הקוקו שלי בסדר?" ועל חשבונה של הניצרה, שטענה כי היא צמאה וכשהוצעו לה מים, סירבה בטרוניה: "מה זה, אין לכם גוון?"

★ ★ ★

אי-אפשר לרדת לחוף

כבר עוד שעה. השעה היתה 12 בצהריים. המסע צעד בוואדי מוריגי, כי חפוש אחר השביל לעין-בוקק. הוחלט לעשות מנוחה נוספת.

אולם אז טען אריה סנוניו, כי אביו המבוגר עומד לקבל התקפת כליות וכדאי יהיה להמשיך בדרך. שוב התעוררו חילוקי דעות בין המדריכים הבוגרים, ביחס לדרך שיש להמשיך בה. הפתרון, עליו הסכימו כולם: לצעוד מזרחה, לכיוון חוף הים, על מנת למצוא מורד לדרך החוף, המובילה לעין-בוקק.

במורד אום אל-בידום אפסו כוחותיהם של כמה אנשים. החמסין היה בשיאו, השמש להטה מעל והקרקע מתחת. על אלה שגילו נטיה להתעלפות נשכחו מים מתוך המימיות. המים הלכו ופחתו.

אחרי צעידה ממושכת נכנס המסע לאחד הקניונים. אפשר היה לראות ממול את הרי אדום מאדימים בחופו המזרחי של ים המלח. אולם לא היתה כל ירידה במורד הקניון. צוקים תלולים, בוויית כמעט ישרה, בישרו על הסכנות הצפויות לכל אשר ינסה לרדת אל החוף.

רק אז התברר לאנשים כי תעו בדרך. על הפנים המיוזעות הופיעו סימני דאגה. כל המים נאספו, והמדריכים הצליחו לרכוש שתי מימיות וחצי לשעת חירום.

האנשים ייבשו בצלע הקניון. המנוחה התמשכה והתמשכה, ואיש לא ידע כיצד להמשיך את הדרך. רק דפנה לעדן חיכה בסיפוק: סוף סוף הגיעה ההרפתקה לה ציפתה כל הזמן. היא לא תפסה במה יכולה להסתמים הרפתקה זו.

למטה נראתה דרך סדום-עין גדי, אולם לא

לפני איבוד הדרך

בסור עורפי עליו צועדת פלוגת המכביה הצעירה, ל' מרגלות צוקי חוף ים המלח. יום אחד בלבד לפני שאיבדה את

זרחה בין מצדה לעין-בוקק. 70 אנשי הטיל היו חניכי המכביה הצעירה ובוגרי תנועתנוער זו. מדבר יהודה וסביבות הרי-סדום, הנמי צאים ממערב לים-המלח, הם שטחים קשים לטיולים ללא סיוע מומחה.

נראתה כל דרך להגיע אליה.

★ ★ ★

המדריך התעקף

חששות כבדים החלו מתגנבים ללבו של עמיר בראודה. הוא לא חשש לעצמו, אלא לחניכיו. בקבוצתו היו כמה מהחניכות הצעירות ביותר במסע, והוא ידע שאם יתמו המים עלולה להשתרר בהלה הרת-אטון. אלה שהמתינו להם למטה ודאי החלו לחפש את ריהם, אולם מי יודע אם לא יגיעו המחפשים במאוחר?

כמה אנשים התאוננו על הצמא. לאלה שהיו במצב לא נעים, טבלו את הכפיות בתוך מימיות המים, ונתנו להם אותן למציצה.

איציק הסייר הרגיש גם הוא מוסר-כליות. הוא לקח את מנשה ("לוסי") מילר הנתניית, ויחד עמו יצא לחפש מורד בצוקים. אולם עמיר לא האמין כי ימצאו את הדרך. הוא החליט לפעול לבדו. "אני הולך גם כן לחפש דרך", הודיע למשה אידלשטיין, מפקד המסע. "אם לא אחזור אל תדאגו לי".

ללא מפה, ללא מימיה, ללא נשק יצא עמיר לחפש את הדרך.

השעה היתה שלוש אחר הצהריים, כשיצא עמיר לדרך. במשך למעלה מחצי שעה סיפס בצלע הקניון, עד שהגיע לצוק, ממנו יכול היה לראות את השטח. במרומי הצוק השתרע מישור רחב ידיים. עמיר נשך את שפתו והחל לרוץ. הוא רץ מזרחה כחצי שעה, עד שהבחין בבירור בדרך לעין-בוקק,

המשתרעת למרגלותיו. סיפר עמיר, על הרי-גשתו באותם רגעים: "כשראיתי את הדרך הרגשתי שאני משתכר. איבדתי כל מחשבה אחרת. מלבד המחשבה להגיע למטה ול' הועיק עזרה". הוא קפץ מעל צוק שגבהו חמישה מטרים, החל לרדת במורד התלול והמסוכן. הוא לא הרגיש כיצד, כשנאחו בצפורניו בסלע, נקרעה רצועת שעונו והוא נפל.

לא פעם מעד ונפל, נשרט ונחבל. הוא הרגיש כיצד תוקפת אותו סחרחורת, ורגש בחילה אוהו במעיו. הרוק שבפיו התיבש. הוא הכניס את אצבעותיו לפיו, כדי לגרד את הרוק שביש. לכסוף לקח את הכפיה שלראשו, ניגב בה את זיעתו ומצץ אותה, כדי שלא יתעלף מצמא.

כעבור שעה הצליח להגיע לדרך החוף. אולם הוא היה עדיין רחוק קילומטרים אחדים מעין-בוקק, שם חיכו המכונניות. כאחוז קדחת אמוק החל לרוץ לעכרם. כשהתקרב ניפנף בכפיתו וצעק בכל כוחו. הוא חשב שהוא מרעיש עולמות, אולם קולו אבד בין צוקי ההרים.

הוא רץ כל הדרך. היתה לפניו עוד עליה קטנה, לפני הגיעו למכוניות. הוא הרגיש שאינו יכול לעלות אותה. בשארית כוחותיו צעק, ואז ראה את ההרים נופלים לים ואת המכוניות מתהפכות. הוא נשאר שוכב על הארץ. אך במכוניות שמעו את צעקתו ורצו אליו.

עמיר היה מעולף-למחצה. הוא ראה את האנשים עומדים מסביב לו, וידע שהוא

מוכרח לומר להם משהו. אולם מיתרי קולו לא נשמעו לו. הוא רצה להגיד "ואדי אום אל-בידום" ופיו הפליט רק "בום, בום... בום...". רק לבסוף הצליח לומר שלוש מילים: "קניון... משטרה... אסון...". הוא הרגיש ששופכים עליו לימונד והכרתו אבדה.

★ ★ ★

הצלה בלידה

פדונה שנשארה על הצוק, לא שררה בהלה. רק המדריכים חששו. החניכים לא הבינו מה מצבם, חשבו כי ישארו ללון בלילה במקום וימצאו את הדרך למחרת.

התחיל להחשיך. דפנה לעדן לא דאגה כלל. היא זכרה טיול לפני שנים בסביבת יצינים. היא יצאה אז לא"ש לילה עם החוג להכרת החי, והמדריך איבד את הדרך חזרה. הם נשארו ללון בשדה ולמחרת התברר להם כי היו במרחק 50 מטר מהמקום אליו היו צריכים לחזור. דברים כאלה מתרחשים בכל סעם.

איצק הסייר חזר והודיע כי לא מצא דרך. לוי לא חזר עמו. רק אחר כך התברר כי סיכן את עצמו וירד בצוק התלול לדרך החוף. הגיע לעין-בוקק זמן קצר אחרי עמיר. האנשים שכבו על האבנים, רוחות המות נשבו מכיוון הים. הם היו תשושים וצמאים וגרדמו.

בשעה 10 בלילה התעוררה דפנה לעדן לשמע קולות. מישהו צעק מכיוון הצוקים: "מכבי צעיר! מכבי צעיר!" תוך שניות התעוררו כולם. "אל תזוזו, אנו באים אליכם!" קראו אליהם קולות. כעבור דקות מספר הגיעו למקום הסיירים מאכסניית סדום. אתם נשאו כמה מימיות מים. כל אחד לגם כמה לגימות, ולאור הירח המלא החלה הצעדה, שהסתיימה כעבור חמש שעות בעין-בוקק.

שם, ליד מעיינות המים החיים, ובעזרת ארוחה טובה, נשכח הסיוס שנמשך כמה שעות. בין הנערים ישב סנוניו, בן 33, סיפר לחבריו הצעירים: "כבר עברתי את כל העולם. אבל לא ידעתי מה ערכה של טיפת מים, עד שבאתי הנה... כל העסק היה באמת כדאי".

אנשי הפלוגה נתקבלו ככונים אבודים. רק עמיר בראודה לא היה שם. הוא נלקח למשטרת באר-שבע, שם קיבל גיפיים עם סמלי משטרה וברואים, שיצאו לחפש את הפלוגה האבודה. הקבוצה הגיעה עם שחר למקום התניה של הפלוגה, מצאה שם פתק שהושאר לעמיר. מפקד המסע לו ידע כי עמיר הגיע לעין-בוקק, השאיר לו פתק בו הלשון: "מצטערים מאוד, אולם סיירים באו לקחתנו. נאלצנו ללכת". הוא סימן לעמיר את הדרך בה יש ללכת.

הסייר שמעה

איציק מפתח-תקוה מוביל את טור צועדי המכביה הצעיר, בצלע אחד מצוקי מדבר יהודה. הוא טעה בדרך למרות היותו סייר וותיק.

המדריך שהתעלף

עמיר בראודה, מבורת הבדואים שיצאו מבאר-שבע לחפש את המסע האבוד. המטיילים עצמם חשבוהו לאבוד.